

[Hanne Reintoft.]

pædagogiske sektor noget mere med den sociale. Opdragelse og undervisning er to sammenhængende faktorer i barnets personlighedsudvikling, og ved administrationen af børne- og ungdomsinstitutionerne bør der være et nært samarbejde med undervisningsmyndighederne; man burde vel overveje en direkte sammensmeltning af forvaltningen på disse to områder.

Jeg skal ikke gå ind i diskussionen mellem hr. Kurt Brauer og hr. Kjær Rasmussen om, hvem der har faglige kontakter, og hvem der ingen har. Jeg har selv den glæde at have faglige kontakter, og vi har diskuteret både LOs forslag og venstresocialisternes. Det ligger da ganske klart, at LOs forslag er en beskyttelse af den arbejdsformidling, som LO og socialdemokratiet selv har stået fadder til, idet de selv har lavet lovforslaget, og nu optræder VS altså som støtte for denne arbejdsformidling, som jeg i øvrigt troede man havde så meget at indvende imod.

Vi er også indstillet på at yde enhver form for støtte til, at arbejdsanvisningen ikke glider endnu længere fra fagbevægelsen, end den allerede er i forvejen, fordi jeg næsten tør sige, der kommer en dag, hvor utilfredsheden med arbejdsformidlingen er så stor, at kravet vil rejse sig om at få den tilbage til en mere folkelig og faglig administration. Derfor kan vi godt støtte ændringsforslaget, også LOs beskedne forslag om at sikre den i forvejen slette arbejdsformidling, men noget virkelig progressivt er det ikke. Det ligger mellem linjerne i dette lovforslag, at det i sit sigte har til hensigt yderligere at indskrænke fagbevægelsens administration af visse sikringsydelse, og det er i hvert tilfælde givet, at det kan danne grundlag for lovgivning, der vil medføre dette.

Vi må altså stadig fastholde, at man tværtimod i en virkelig progressiv ny socialreform i tillid til den folkelige administration og fagbevægelsen i al almindelighed lægger flere opgaver inden for det sociale sikringsapparat over til fagbevægelsen og de store arbejdspladsers tillidsmænd, f. eks., som jeg før har været inde på, beregning og udbetaling på hele det store dagpengeområde, selvfølgelig med den understregning, at vi også ved, at højtuddannet og velkvali-

ficeret personale skal tage sig af al den sociale rådgivning og den individuelle sociale behandling. Det kunne man fastsætte i lovforslag — jeg kan se, at det ikke har haft den mindste interesse i udvalget, heller ikke for socialdemokratiet — men man kan også vente, til det kommer som et krav fra befolkningen, og så bakke det op herinde. Det er nok den mest realistiske måde med det flertal, vi har i dag.

Jeg kan hertil føje, at vi stadig ikke kan gå ind for afskaffelsen af sygekasserne på det foreliggende grundlag. Jeg har før understreget, at vi erkender, at det demokrati, der var meningen med sygekasserne, deres grundtanke, desværre er blevet en stivnet form, og jeg mener også, socialdemokratiet bærer et dybt ansvar for, at det ikke blev noget, der var aktivt og levende. På den anden side vil jeg ikke være med til at afskaffe noget, der bare minder om en demokratisk form, før vi ved, at vi får et mere udvidet demokrati i stedet for, og der er ikke fremlagt noget konstruktivt forslag om det; tværtimod aner man bureaukratiseringen og udelukkelsen af det folkevalgte element på områder, hvor det naturligt har sin plads, nemlig på det planlæggende og kontrollerende felt og ved administrationen af lovenes pengeydelse. Jeg kan ikke tilslutte mig socialdemokratiets opbakning af sygekasserne, men vil undlade at stemme, da jeg ikke mener, man på nogen måde er kommet med en konstruktiv modidé, heller ikke fra regeringens side; dér går man ind for bureaukratiet.

Vi har gjort os klart, at hele den nye sociale struktur vil give børne- og ungdomsværnene nye og først og fremmest opgaver, der er anderledes. Her må vi dog støtte kommissionsforslaget, som også er tiltrådt af et flertal i udvalget, om sammensætningen af børneværnene, da vi ikke har gode erfaringer med den lemældighed, der, når man vælger for mange ikke direkte folkevalgte, kommer til at præge sammensætningen. Børne- og ungdomsforsorgen døjer nok med mennesker, f. eks. i tilsynsrådene på institutionerne, der uden at være egentlig valgt og med højst besynderlige, ofte meget parti-prægede kvalifikationer, pludselig skal optræde på dette felt. De virkelig folkevalgte og de uddannelsesmæssigt kvalificerede må